

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, ptes. 8: 6.ª, 4 ptes.: 12.ª, 2 ptes.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

La socialització de l'humanitat

Tots els llustres, tots els centenars de llustres, tenen llur fesomia i pròpia característica. L'esperit de l'home, continuadament cerca expansió cap a un dolç benestar, que una vegada té per finalitat el conqueriment d'una necessitat purament material i egoïsta, tal com s'expressava aïllada i col·lectivament en els temps en que'l materialisme i àdhuc l'individualisme arreu imperava i fins s'imposava com a idea ultra-civilitzadora del món social; i d'altres, com en l'actualitat, en que aquest mateix cos social se n'ha exprimit tota la seva essència lògica i racional, se tracta de l'organització perfecta dels drets individuals, ja en gran part conquerits, de tots i cada un dels individus que formen el món, assimilant-los als deures que indefectiblement se'n despreuen, per natural i forçosa conseqüència.

Quan en temps, ja sortosament passats, en que regnava arreu del món el despotisme en tots els ordres socials i quan la realitat col·lectiva encar estava com un ou dins sa esclofolla; quan les penses dels grans precursors de l'avenç de l'humanitat encar estaven en embrió; quan no sobressortien del nivell social sino'ls romàntics i els poetes, extassiant als seus contemporanis amb sa inspiració i poesia; varen eixir, com per encant, els primers destells de regeneració humana i varen eixir en forma d'idees revolucionaries, talment com han de sorgir totes les idees renovadores i que tinguin per objecte'l trasmutar la manera d'ésser de la societat tota. Sempre l'egoïsme ha estat, és i serà un entrebanc per a la transformació de les coses i dels homes, i, baix aquest punt d'ovir, aquest entrebanc, que'ls que l'interposen amb més braó sempre són els que l'estat consuetudinari els afavoreix materialment, i, en aquest cas particular de que's tracta, sempre són les classes de la societat que viuen amb menys necessitats; aquest entrebanc, com hem dit, fa aparèixer als cervells precursors i reveladors com mancats de sa perfecta estructura. Les idees renovadores sempre són qualificades de dissolvents i esgarrriades, puix atenten, en primer lloc, a l'*status quo* imperant (que, de passada va tant bé als amos i senyors de l'humanitat), i és per això que en totes les edats, els precursors, els pensadors que's posen al servei de l'humanitat, són follament perseguits per les classes directores d'aquesta mateixa humanitat, per qual avenç i regeneració sospiren i hardidament treballen.

¿Què ho fa — me deia un amic, en certa ocasió, — que les idees avençades sempre cris-

tallitzen en les classes humils i, per mal nom, dites *baixes* de l'humanitat? No té res d'estrany que així passi. Les classes humils, per les seves mateixes necessitats materials, estan sempre propenses a trencar l'equilibri de lo existent, per la raó quasi supèrflua de que en llaor a son benestar res hi han de perdre. I com que la norma general de les classes acomodades, és la de tenir el sentiment altruista atrofiat, també per la raó de sa tranquil·litat material, n'esdevé d'aquest estat de coses, que l'idea renovadora, guanyant, de dia en dia, voluntats, fa néixer un estat d'opinió que fins embroma l'aire que's respira i sobrevenen els grans cataclismes revolucionaris, que en aparença venen fonamentats per la conseqüència d'una petita, insignificant del·lectació material; però que, en el fons, no és més que l'inquietut, que la vibració de l'ànima col·lectiva, que clama ardentment per la regeneració de l'humanitat, esperonada per l'indestructible progressió biològica que l'empeny cap a la consecució de la més pura i assequible perfecció.

Això es el què ha passat durant tot el transcurs del segle XIX, per al conqueriment dels drets de l'home. Totes les col·lectivitats ultracivilitzades, afanyoses d'aconseguir un bocí de llibertat, sedentes de trencar algunes argolles de la cadena que'ls oprimia, alçaren la bandera de les llibertats individuals i esclatà'l gran cataclisme en terres franceses, cataclisme personificat en el guillotinatge del rei Lluís XIV, com a representant del poder opressor, de l'oligarquia representativa de totes les vexacions i esclavituts.

La revolució francesa, doncs, marca una fita en el camí de la lliberació de l'humanitat i, alhora, és un espill pels pobles oprimits o que encar tenen reminiscències de l'ancestral esclavatge. Més, tot l'esforç se produí per a l'assoliment de la llibertat de l'home, llibertat que, en el sentit purament individual, tal com avui se comprèn i es predica, està exposada a caure en el llibertinatge més desenfrenat, anorreador — ja no cal dir-ho — d'aquesta mateixa llibertat tant preuada. Es per això que l'ideal republicà — prè del mirall de la revolució francesa — ha sofert tant fortes sotragades. Es per aquest concepte individualista de la llibertat, que avui contemplem aquestes Repúbliques tant buides de llibertat i — pel contrari — plagades de la llevor del llibertinatge. Es per això, també, que degut al desprestigi de l'actuació republicana de certs pobles, ha passat un temps en que'ls homes lliures i d'ànima essencialment lliberal, no's gosaven dir republicans.

El fals concepte de llibertat, ha fet que les monarquies s'assimil·lessin els principis repu-

blicans, posant-los a la pràctica en els seus països respectius, debilitant així l'ideal republicà i fent-lo aparèixer com a pertorbador de la societat i dels fonaments de la mateixa. D'aquí devé la paradoxal realitat de l'aparició de l'anarquisme, visió social que, per a la seva implantació, és indispensable que la naturalesa humana perdi sos defectes capitals i sigui com un cos simple immaculat i sens aleació ni afinat de cap classe.

Heus-aquí com, per entremig d'aquest estany tèrbol com és, en l'actualitat, l'idea de llibertat, surgeix potentment i amb empena, coincidint amb els començaments del segle que vivim, el socialisme. El socialisme, que no és la llibertat concretíssima de l'home, tal com la somniaren els homes de la gran Revolució; que no és la llibertat individual, despresa de l'esclavatge del feudalisme; sino que és la llibertat de l'home dintre de l'humanitat. És la lliberació de la societat, formant un conjunt harmònic. Ja no's tracta del *Dieu et mon droit*, així, a seques, sino que aquest dret, inherent a la personalitat de quiscún, ha d'estar subjectat al compliment dels deures que la mateixa essència de la llibertat dicta amb respecte als demés consemblants, i, per tant, també, com nosaltres, homes lliures.

L'humanitat no està formada de components individuals completament deslligats, en sos drets i deures, sino que és un conjunt d'individualitats, d'àtoms, que's deuen a ella i ella mateixa té la necessitat de tots, de pobres, de rics, de menestrals; en una paraula, de tot el poble; poble que no'l forma pas, no, un sol estament de la societat, l'estament obrer, com erradament se propaga i's predica, sino que el formen tots i cada un dels homes que constitueixen la nació. D'aquesta faisó, és com s'ha produït, d'ensà de tant temps, el fals concepte de que la idea de llibertat era del monopoli exclusiu de la gent obrera de tot el món; i hem pogut contemplar l'espectacle de veure retrats de manifestar públicament llurs idees progressives a molts homes que, degut al fals concepte que s'ha tingut de la paraula *obrer*, no han gosat sumar-se a l'exèrcit lliberador de l'humanitat.

No és tant sols obrer el que materialment desgasta els seus muscles en el feixuc treball quotidià; tampoc ho és tant sols aquell que viu d'un esquifit jornal. Són molts individus que, sense treballar en aquestes circumstancies, viuen missèrrimament d'un petit comerç, viuen també molt poc sobrerament d'un sòu que no abasta de bon troç les llurs necessitats. I aquest estament anomenat classe mitja de la societat i que tants beneficis porta a la mateixa, ha vingut sofrint la tortura moral de no